

[Gertie Wandel.]

til en hurtig og velvillig behandling af lovforslaget.

Grethe Philip: Selv om der endnu hist og her kan fremdrages eksempler på, at den enlige moder og særlig den ugifte moder udsættes for dårlig behandling af sine omgivelser, er dog den almindelige holdning over for hende og hendes problemer blevet langt mere positiv.

Det er vel i øvrigt værd at lægge os på sinde, at vi her i Norden på dette område har en anden indstilling end landene syd for os, og at det vil blive vor opgave ved et nærmere samkvem med andre lande, der stiller sig mere traditionelt afvisende over for den ugifte moder, at arbejde for, at det bliver vor indstilling over for disse spørgsmål, der trænger igennem.

Der er både i lovgivningen og på anden måde gjort adskilligt for de enlige mødre. Tilbage står dog, at mange af dem stadig er overordentlig vanskeligt stillet, og at enlige mødre som gruppe betragtet hører til de svagest stillede i vort samfund. Undersøgelser, der blev foretaget for nogle år siden på kvindeforeningernes initiativ, viste, at mange enlige mødre med stor udholdenhed og arbejdsindsats holdt deres lille hjem oppe, men det viste sig også, at adskillige af disse kvinder levede under yderst dårlige økonomiske kår.

På denne baggrund må man forstå, at det er af største betydning for de enlige mødre og deres børn, på hvilket niveau man lægger det bidrag, normalbidraget, som fædrene som mindstebeløb skal udrede til barnets forsørgelse, og som det offentlige ifølge loven kan udbetale forskudsvis til moderen.

Socialministeren foreslår nu dette bidrag væsentligt forhøjet, og jeg kan med stor glæde give mit partis tilslutning hertil. Forhøjelsen rækker betydeligt videre, end hvad der kan betragtes som en konsekvens af de forhøjelser af de sociale ydelser, der blev gennemført ved helhedsløsningen. Jeg finder, at dette er rigtigt. Det er mit indtryk, at de enlige mødre længe har følt, at normalbidraget var ganske utilstrækkeligt til at dække de tre femtedele af udgifterne ved barnets forsørgelse, der påhviler faderen. Nu vil alle, der har arbejdet med

spørgsmålet om udgifterne til et barns forsørgelse, vide, at de dels er uhyre vanskelige at gøre konkret op i kroner og ører, dels varierer meget stærkt fra familie til familie. Vi kan kun meget omtrentligt sige, hvad et barn medfører af ekstraudgift, men et vist mindstemål har vi dog i nødvendige udgifter til kost, beklædning og vask, og alene på baggrund heraf må man bedømme det nuværende normalbidrag som yderst karrikt.

Hertil kommer en anden ting, som allerede er nævnt af de tidligere ordførere. Når det almindelige realindkomstniveau stiger, må det også være rimeligt, at normalbidraget stiger. Jeg finder det rimeligt, at den stigning, der i almindelighed har fundet sted i fædrenes realindkomster, ikke alene kommer ham og hans familie til gavn, men også overføres til den enlige mors barn i et vist omfang.

Jeg så gerne, at man straks forhøjede normalbidraget med de ca. 25 pct. i stedet for at lade forhøjelsen foregå i etaper. Finder den højtærede socialminister det imidlertid af finansielle grunde nødvendigt at lade forhøjelsen foregå gradvis, må jeg omend med beklagelse bøje mig herfor, selv om statens nettoudgift, når refusionen fra fædrene tages i betragtning, vel næppe kan være så stor.

Derimod kan jeg ikke anerkende, at der her er et særligt hensyn at tage til fædrene som nævnt i den højtærede socialministers fremsættelsestale. Jeg ønsker tværtimod hurtigst muligt at få en omfordeling til fordel for de enlige mødre og deres børn. Fædrene har længe nok haft fordel af, at normalbidraget ikke fulgte realindkomststigningen.

Ligesom tidligere ærede ordførere havde jeg gerne set, at forslaget om ændringer i denne lovgivning gik længere og omfattede et bortfald af indtægtsgrænsen for adgang til udbetaling af bidrag. Socialministeren nævnte selv, at det ikke er noget betydeligt antal personer, der ikke har adgang til at få bidrag forskudsvis udbetalt. Mon man ikke kan regne med, at bidragene netop for denne gruppe enlige mødre ville gå ret godt ind? En forskudsvis udbetaling fra det offentlige eventuelt efter forsørgerens ansøgning ville næppe blive dyr for staten, men den ville spare en del kvinder for mange